

Sygn. akt II ZIZ 15/22

UCHWAŁA

Dnia 19 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

Protokolant Karolina Majewska

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w Krakowie sędziego Jędrzeja Dessoulavy-Śliwińskiego oraz adw. M. M. - obrońcy sędziego Sądu Rejonowego w M. J.P.,

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej,

na posiedzeniu jawnym w dniu 19 stycznia 2023 roku,

zażalenia obrońcy sędziego na uchwałę Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 26 października 2021 r., sygn. akt I DI 1/21, w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej za czyn z art.178a § 1 k.k.

uchwalił:

I. zaskarżoną uchwałę utrzymać w mocy;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb
Państwa.

UZASADNIENIE

Sygn. akt II ZIZ 15/22

Wnioskiem z 13 marca 2020 r. prokurator Prokuratury Rejonowej Kielce-Zachód w Kielcach wniósł o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w M. J.P. za czyn określony w art. 178a § 1 k.k.

Uchwałą Sądu Najwyższego z 16 października 2021 r., sygn. akt I DI 1/21, na podstawie art. 80 § 2c i art. 129 § 2 i 3 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej powoływana jako p.u.s.p.):

1. zezwolono na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w M. J.P. za czyn polegający na tym, że: w dniu 12 grudnia 2019 r. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny - samochód osobowy marki K. nr rej. [...] będąc w stanie nietrzeźwości (I badanie- 0.38 mg/l) alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.;

2. zawieszono sędziego Sądu Rejonowego w M. J.P. w czynnościach służbowych;

3. obniżono o 30% wysokość wynagrodzenia sędziego Sądu Rejonowego w M. J.P. na czas trwania zawieszenia;

4. kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

Zażalenie na powyższą uchwałę wniósł adw. M. M. - pełnomocnik objętego wnioskiem sędziego, który zaskarżył ją w zakresie punktu 1-3, zarzucając: naruszenie art. 128 p.u.s.p. w zw. art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia w składzie nienależycie obsadzonym oraz naruszenie art. 129 § 2 i 3 p.u.s.p., poprzez jego niezasadne zastosowanie w sytuacji uprzedniego zawieszenia SSR J. P. w czynnościach służbowych uchwałą Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Krakowie z dnia 30 grudnia 2019 r. sygn. akt ASDo 3/19.

Formułując powyższe zarzuty autor zażalenia wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy do rozpoznania przez inny skład Sądu Najwyższego, uzasadniając powyższe istniejącymi wątpliwościami co do statusu sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, jak i znaczeniem powziętej uchwały.

Skarżący zwrócił uwagę na stanowisko wyrażone w uchwale połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA 1-4110- 1/20, której nadano moc zasady prawnej oraz treść postanowień Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021 r. sygn. akt I KZ 29/21 oraz z dnia 29 września 2021 sygn. akt V KZ 47/21.

Autor zażalenia zwrócił uwagę na istotne wątpliwości jakie wzbudza zaskarżona uchwała w kontekście art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k. W jego ocenie podjęcie i prowadzenie postępowania karnego, co do statusu którego mogą być podnoszone daleko idące następstwa „uznać należy za stan z gruntu rzeczy niekorzystny i z uwagi na powyższe zachodzi potrzeba uchylenia zaskarżonej uchwały”.

Zdaniem skarżącego w zaskarżonej uchwale błędnie nadto zastosowano art. 129 § 2 i 3 ustawy p.u.s.p., gdyż SSR J.P. został już uprzednio zawieszony w czynnościach uchwałą Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Krakowie. Zaskarżona uchwała w istocie zatem rozstrzyga o kwestii już uprzednio prawomocnie rozstrzygniętej i prowadzi do sytuacji, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., a zwłaszcza, gdy z uzasadnienia wcześniejszego orzeczenia jednoznacznie wynika, iż Sąd Dyscyplinarny całościowo rozważał tą kwestię.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy sędziego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Analiza zaskarżonej uchwały - poczyniona w oparciu o materiał dowodowy zaoferowany przez wnioskodawcę, tj. akt postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej Kielce-Zachód w Kielcach prowadzonego pod sygn. PR 3 Ds. [...] - nie pozwala bowiem na przyjęcie, iż podniesione przez skarżącego zarzuty swoją skutecznością mogą doprowadzić do jej uchylenia. Zgodzić należy się natomiast z rozstrzygnięciem sądu *meriti*, iż w analizowanej sprawie stopień uprawdopodobnienia podejrzenia popełnienia przez sędziego J.P. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. osiąga wymagany przez ustawodawcę poziom. Dokonana weryfikacja dokumentacji przedstawionej wraz z wnioskiem, w kontekście realizacji znamion przedmiotowych i podmiotowych zarzucanego czynu, wskazuje w dostatecznym stopniu, iż sędzia objęty wnioskiem prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do podnoszonej przez autora zażalenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady składu orzekającego. Skarżący upatrywał powyższą w oparciu o powzięte na podstawie uchwały połączonych Izb: Cywilnej,

Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA 1-4110-1/20 wątpliwości związane statusem sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

W tym kontekście wskazać należy, iż mocą ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1259 - dalej powoływana jako: ustawa zmieniająca lub ustawa nowelizująca), z dniem 15 lipca 2022 r. w strukturze Sądu Najwyższego zniesiono Izbę Dyscyplinarną, tworząc w jej miejsce Izbę Odpowiedzialności Zawodowej, która przejęła sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie tej ustawy należące do właściwości zlikwidowanej Izby Dyscyplinarnej (art. 8 ust. 1 oraz ust. 2 ustawy zmieniającej). Ustawą nowelizującą rozszerzono przy tym katalog środków prawnych umożliwiających weryfikację spełnienia przez sędziego rozpoznającego daną sprawę standardów niezawisłości i bezstronności poprzez wprowadzenie instytucji testu niezawisłości i bezstronności. Wniosek o zbadanie niezawisłości i bezstronności, zgodnie z wprowadzonym mocą art. 1 pkt 24 ustawy nowelizującej art. 29 ust. 4-25 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1904 z późn. zm. – dalej powoływana jako ustawa o SN) może być złożony m.in. wobec sędziego Sądu Najwyższego lub sędziego delegowanego do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym wyznaczonego do składu rozpoznającego sprawę dyscyplinarną oraz sprawę o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie sędziów, asesorów sądowych, prokuratorów i asesorów prokuratury. Wnioski te rozpoznawane są w pierwszej instancji w składzie 5 sędziów losowanych spośród całego składu Sądu Najwyższego, a od postanowienia wydanego na skutek rozpoznania wniosku przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów losowanych spośród całego składu Sądu Najwyższego. Uprawnienie do złożenia wniosku przysługuje stronom lub uczestnikom postępowania przed Sądem Najwyższym, w terminie tygodnia od dnia zawiadomienia uprawnionego do złożenia wniosku o składzie rozpoznającym sprawę.

Wskutek powyższej nowelizacji strony i uczestnicy postępowania uzyskali zatem nowy, szczególny instrument pozwalający na zbadanie niezawisłości

i bezstronności sędziów wyznaczonych do rozpoznania ich sprawy. O uprawnieniu, o jakim mowa w art. 29 § 6 ustawy o SN strony i uczestnicy niniejszego postępowania zostały poinformowane zarządzeniem z 18 października 2022 r., jednakże z powyższego nie skorzystały, zgadzając się tym samym z prawidłowością kontroli odwoławczej do której przeprowadzenia wyznaczony został skład orzekający w niniejszej sprawie.

Nadto podkreślenia wymaga, iż zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy nowelizującej, stanowiącego przepis przejściowy, „w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy sędziemu, w stosunku do którego wydany został przez Sąd Najwyższy w składzie którego brał udział sędzia Izby Dyscyplinarnej, prawomocny wyrok dyscyplinarny lub podjęta została uchwała prawomocnie zezwalająca na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, przysługuje wniosek o wznowienie postępowania”, mocą którego wprowadzono szczególną - w kontekście uregulowań zawartych w art. 126 § 1 i 2 p.u.s.p. oraz mających zastosowanie na gruncie postępowania dyscyplinarnego art. 540 § 2-3 , 540b, art. 542 § 3 k.p.k. - podstawę wznowienia postępowania dyscyplinarnego.

Zgodnie z intencją ustawodawcy możliwość skorzystania z wznowienia została zatem ograniczona zarówno podmiotowo, przedmiotowo, jak i terminowo. Wniosek o wznowienie wnieść może bowiem wyłącznie sędzia w stosunku do którego wydany został przez Sąd Najwyższy w składzie którego brał udział sędzia Izby Dyscyplinarnej, prawomocny wyrok dyscyplinarny lub **podjęta została uchwała prawomocnie zezwalająca na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej**, a wniosek ten może być wniesiony wyłącznie w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z 9 czerwca 2022 r., tj. do 15 stycznia 2023 r.

W konsekwencji powyższego przepisu ustawodawca wprost wprowadził zatem możliwość wzruszania postępowań zakończonych uchwałą w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, które dotychczas nie podlegały wznowieniu, gdyż, jako postępowania nie będące postępowaniem dyscyplinarnym, a jedynie incydentalnym, nie stanowiły postępowania zakończonego co do meritum (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 października 2008 r., SNO 61/08). Niewątpliwie pozostał jednak wymóg prawomocności rozstrzygnięcia, a zatem układ procesowy w którym bądź to

nie została zaskarżona uchwała pierwszoinstancyjna bądź uchwała została wydana przez sąd II instancji. Jednocześnie za dopuszczalne przyjęto wznowienie postępowania wyłącznie w tych sprawach, gdy podjęta została uchwała prawomocnie zezwalająca na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, wyłączając tym samym możliwość zastosowania tej instytucji na gruncie postępowań, gdzie nie uwzględniono wniosku o uchylenie sędziemu immunitetu formalnego.

Niezależnie zatem od okoliczności, iż w niniejszej sprawie nie doszło do upływu terminu na ewentualne wniesienie uprzednio wspomnianego wniosku, w ocenie Sądu Najwyższego brak jest podstaw do zakwalifikowania zarzutu skarżącego jako wniosek o wznowienie postępowania o którym mowa w art. 18 ust. 1 ustawy zmieniającej.

W kontekście znowelizowanych przepisów powyższy przysługiwałby bowiem jedynie w sytuacji, w której postępowanie w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie sędziego J.P. do odpowiedzialności karnej zostałoby zakończone prawomocną uchwałą, a zatem w sytuacji wydania takowej przez sąd orzekający w postępowaniu drugoinstancyjnym bądź uprawomocnienia się rozstrzygnięcia sądu *meriti* wskutek jego niezaskarżenia lub nieskuteczności wniesienia zażalenia, skutkującej odmową jego przyjęcia.

W niniejszej sprawie rozstrzygnięcie wprawdzie wydane zostało przez sędziego Izby Dyscyplinarnej, jednakże orzekający jako sąd I instancji. Postępowanie immunitetowe nie zostało natomiast prawomocnie zakończone, gdyż uchwała pierwszoinstancyjna została zaskarżona przez obrońcę sędziego wywiedzionym w ustawowym terminie zażaleniem. Tym samym brak jest podstaw do wznowienia postępowania, któremu nie sposób nadać przymiotu prawomocności.

Z takim przyjęciem niejako wydają zgadzać się również strony niniejszego postępowania, które w toku postępowania takowego wniosku nie złożyły, co szczególnie zaznaczyć należy w odniesieniu do obrońcy sędziego, będącego podmiotem profesjonalnym.

Odmienne założenie, tj. przyjęcie możliwości wznowienia nieprawomocnego postępowania, czyni natomiast wbrew istocie instytucji wznowienia postępowania

i doprowadza, poprzez dublowanie postępowania pierwszoinstancyjnego, niejako do wprowadzenia postępowania trzecioinstancyjnego. Interpretując przepis art. 18 ust. 1 ustawy nowelizującej zasadne zdaje się przy tym odwoływanie do instytucji wznowienia postępowania historycznie starszej, tj. uregulowanej w uprzednio powołanych przepisach p.u.s.p. i k.p.k., co do której ugruntowany jest w judykaturze pogląd, iż sięgnięcie po powyższą możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy postępowanie zostało prawomocnie zakończone. Zaznaczenia wymaga nadto, iż wznowienie postępowania stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, mającym charakter wyjątku, co wydaje się dodatkowo uzasadniać zawężającą interpretację możliwości zastosowania powyższej instytucji.

Odnosząc się zatem do zasygnalizowanej przez wnioskodawcę „nienależytej obsady sądu”, której zaistnienie w przekonaniu obwinionego wynika z treści uchwały składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. wskazać należy, iż zarzut ten nie zasługuje na aprobatę. Skarżący pomija bowiem w swej argumentacji treść postanowienia z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt Kpt 1/20 (M.P.2020.103), w którym to Trybunał Konstytucyjny nakazał wstrzymać powyższe stosowanie od dnia jej wydania. Następnie wyrokiem z 20 kwietnia 2020 r., w sprawie sygn. akt U 2/20 (M.P.2020.376 z 21 kwietnia 2020 r.), Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności powyższej uchwały z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30, ze zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.). Nadto zauważyć należy, iż w postanowieniu z 21 kwietnia 2020 r., sygn. akt Kpt 1/20, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że Sąd Najwyższy - również w związku z orzeczeniem sądu międzynarodowego - nie ma kompetencji do dokonywania prawotwórczej wykładni przepisów prawa, prowadzącej do zmiany stanu normatywnego w sferze ustroju i organizacji wymiaru sprawiedliwości, dokonywanej w drodze uchwały, o której mowa w art. 83 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym, a dokonywanie zmiany w tym

zakresie należy do wyłącznej kompetencji ustawodawcy. Jednocześnie potwierdzono, iż powołanie sędziego jest wyłączną kompetencją Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, którą wykonuje na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa osobiście, definitywnie, bez udziału i ingerencji Sądu Najwyższego, który nie ma kompetencji do sprawowania nadzoru nad wykonywaniem przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej jego uprawnień w tym dokonywania wiążącej wykładni przepisów prowadzącej do określenia warunków skuteczności wykonywania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej tej kompetencji. Warto w tym miejscu również zaznaczyć, iż po opublikowaniu w dzienniku promulgacyjnym orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne (art. 190 ust. 1 Konstytucji RP). Wbrew twierdzeniom autora zażalenia, wspomnianej uchwale (już nieaktualnej) nie nadano również mocy zasady prawnej, a skrótowe uzasadnienie podnoszonego naruszenia ogranicza się w swej istocie wyłącznie do polemicznej kontestacji prawidłowego rozstrzygnięcia sądu I instancji.

Powoływana przez skarżącego argumentacja w zakresie zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej nie znajduje zatem podstaw do uznania jej za słuszną, a wobec braku swojej skuteczności nie może doprowadzić do wzruszenia zaskarżonej uchwały z tej przyczyny.

Lektura podnoszonych zarzutów oraz części motywacyjnej wywiedzionego zażalenia wskazuje, iż skarżący nie kwestionuje dokonanej przez sąd I instancji oceny zgromadzonego materiału dowodowego i powziętego na jej podstawie przekonania o dostatecznym poziomie uprawdopodobnienia popełnienia przez sędziego objętego wnioskiem przestępstwa z art. 178 a k.k. Autor zażalenia zasadniczo sformułował tylko jeden zarzut odnoszący się do merytorycznej treści zaskarżonej uchwały, tj. dotyczący naruszenia art. 129 § 2 i 3 p.u.s.p., poprzez jego niezasadne zastosowanie w sytuacji uprzedniego zawieszenia SSR J.P. w czynnościach służbowych uchwałą Sądy Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Krakowie z dnia 30 grudnia 2019 r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt ASDo 3/19.

Lakoniczna część motywacyjna podnoszonego zarzutu nie wskazuje jednakże wpływu podnoszonego uchybienia na treść wydanego orzeczenia, do czego był zobowiązany mocą art. 438 pkt. 3 k.p.k., aktualnego na gruncie

postępowania delibacyjnego na podstawie art. 128 p.u.s.p. Prawidłowa redakcja zarzutu odwoławczego wymaga natomiast wykazania wpływu sygnalizowanego naruszenia, gdyż tylko wówczas może doprowadzić do uchylecia bądź zmiany rozstrzygnięcia. Oszczędna w swej treści argumentacja w żaden sposób tego wpływu natomiast nie uzasadnia. Niezależnie jednak od nieprawidłowości konstrukcyjnych analizowanego zarzutu uznać należy, iż powyższy jest niezasadny z innych przyczyn. Zgodzić bowiem należy się z sądem *meriti*, iż zawieszenie sędziego w czynnościach służbowych, orzekane w oparciu o przepis art. 130 p.u.s.p. ma inny charakter niż ten, który zastosowano w niniejszym postępowaniu jako obligatoryjne w oparciu o przepis art. 129 § 2 p.u.s.p. Słusznie zwrócono przy tym uwagę w uzasadnieniu sądu I instancji na odrębność obu postępowań. Podkreślenia wymaga przy tym, że kwestionowane przez skarżącego rozstrzygnięcie o zawieszeniu sędziego - co do którego istnieje uzasadnione przypuszczenie popełnienia przestępstwa umyślnego ściganego z oskarżenia publicznego - podejmowane z urzędu i stanowi „immanentny element uchwały zezwalającej na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej” (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2014 r., SNO 36/13, LEX nr 1430408).

Choć skarżący nie sformułował jakiegokolwiek zarzutu w kontekście zarówno dostatecznego uprawdopodobnienia popełnienia przez sędziego przestępstwa, jak i zasadności poziomu obniżonego sędziemu wynagrodzenia, Sąd Najwyższy uznał za słuszne odniesienie się jednak również do powyższej kwestii z uwagi na określony w zażaleniu zakres zaskarżenia.

Wskazać w tym miejscu należy, iż sąd *meriti*, obligatoryjnie zawieszając sędziego w czynnościach służbowych, jednocześnie obowiązany był obniżyć przysługujące sędziemu wynagrodzenie zasadnicze w granicach od 25 % do 50 % (art. 129 § 3 p.u.s.p.). Wprawdzie ustawodawca nie sprecyzował, jakie okoliczności stanowią czynnik kształtujący miarkowanie wymiaru obniżenia, jednakże w orzecznictwie przyjmuje się, iż przy podejmowaniu tejże decyzji rozważyć należy „okoliczności dotyczące warunków osobistych sędziego, jego stanu rodzinnego, czy sytuacji majątkowej, ale ocenionych także w kontekście stopnia szkodliwości społecznej owych zarzucanych czynów i (zarzucanego) stopnia zawinienia” (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 27 marca 2007 r., SNO 14/07, LEX nr 471781).

W kontekście powyższych przesłanek, na których dostatecznie uzasadnione podejrzenie wskazuje zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, przy jednoczesnym braku jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej ze strony skarżącego, uznać należy, że sąd I instancji prawidłowo rozważył wszystkie ze wspomnianych kryteriów. Kara obniżenia wynagrodzenia wymierzona została przy tym poniżej maksymalnego jej ustawowego wymiaru, tj. w 30 %. Brak jest tym samym zarówno przesłanek faktycznych, jak i prawnych, które pozwalałyby na skuteczne zakwestionowanie orzeczonego stopnia obniżenia należnego sędziemu wynagrodzenia. Skarżący nie zaprezentował jednocześnie jakiegokolwiek argumentacji dotyczącej jego sytuacji osobistej, rodzinnej bądź materialnej, które uzasadniałyby zmianę zaskarżonej uchwały i przyjęcie niższego poziomu obniżenia wynagrodzenia. Nie podjął przy tym próby wykazania, iż orzeczona kara spowoduje jego popadnięcie w niedostatek i nie przedstawił w tym zakresie nie tyle stosownej dokumentacji, co w żaden sposób podnoszonej kwestii nie uzasadnił.

Jednocześnie analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego niewątpliwie pozwala na wniosek, iż zaoferowana przez wnioskodawcę dokumentacja uprawdopodobnia w stopniu dostatecznym, że sędzia J.P. dopuścił się występku z art. 178a § 1 k.k. Weryfikacja wskazywanej przez wnioskodawcę wersji przebiegu zdarzenia z 12 grudnia 2019 r., dokonana na podstawie akt prowadzonych pod sygn. PK 3 Ds. [...], tj. dokumentach w postaci: protokołów zeznań świadków, protokołów badania stanu trzeźwości, protokołu oględzin rzeczy, zapisu monitoringu z interwencji prowadzonej przez funkcjonariuszy w dniu 13 grudnia 2019 r. oraz sporządzonych opinii toksykologiczno-sądowych Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej i Toksykologii Sądowo-Lekarskiej [...] Uniwersytetu Medycznego w K., uzasadnia utrzymanie zaskarżonej uchwały w mocy jako w pełni słusznej i - w kontekście uprzednich rozważań - wolnej od uchybień. W ocenie Sądu Najwyższego sąd I instancji rozważył natomiast wszystkie dowody ujawnione w niniejszym postępowaniu, dokonał ich prawidłowej oceny i poczynił w oparciu o powyższe właściwe ustalenia faktyczne.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji uchwały, kosztami postępowania odwoławczego obciążając Skarb Państwa.

